

A lelkész és a pénzügyi sáfárság

Jonas Arrais

A sáfárság az élet sokféle aspektusát foglalja magában, természetesen a pénzügyeket is ide lehet sorolni, mint a sáfárság egyik területét. A lelkészek feladata, hogy megfelelő vezetést nyújtsanak azért, hogy a pénzügyi források biztosítva legyenek a gyülekezet küldetésének teljesítéséhez.

A lelkész a gyülekezeti bizottsággal együttműködve bölcsen kezeli a gyülekezet pénzügyi forrásait, jól kidolgozott költségvetéssel rendelkezik, a gyülekezeti tagokat hűsége és bőkezűsége ösztönzi. Azoknak a lelkészeknek, akik ezt a feladatot figyelmen kívül hagyják, gyülekezeteik tükrözni fogják vezetési stílusukat. Tény az, hogy a lelkész szolgálata nem lesz hatékony addig, amíg olyan gyülekezeteket vezet, amelyek anyagi gondokkal küszködnek.

Sok gyülekezet úgy gondolja, hogy jó lelkésze van, de ha nem rendelkeznek elegendő anyagi eszközzel alapvető szükségleteik kielégítésére, a lelkészüket talán nem is olyan jó, mint ahogy azt gondolták. Sok gyülekezet anyagi ínsége a gyülekezet vezetőségének gyengeségét tükrözi az anyagi források kezelésének területén. A problémát minden esetben kezelni kell azért, hogy a gyülekezet tagjai megtapasztalhassák a menny áldásait.

Véleményem szerint nincs szegény gyülekezet, csak rossz vezetés. Egy jó lelkésznek lehet egyszerű, de nem lehet szegény gyülekezete. A nagy különbség a szegény és az egyszerű gyülekezet között az, hogy a szegény gyülekezetben szinte semmire sincs pénz, miközben az egyszerű gyülekezetben az alapvető szükségletekre van.

A szegény gyülekezet nem képviseli helyesen Istent, mert a mi Istenünk a gazdagságban bővelkedik és nem a szegénységben. Isten szereti a szegényeket, és részvétet tanúsít a szűkölködőkkel szemben, de gyűlöli a szegénységet, mert az a bűn jelenlétével van kapcsolatban. Emlékeznünk kell arra, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki nagy, gazdag és jó ajándékokat adományoz az Ő gyermekeinek.

Amikor egy helyi gyülekezet vezetői megkeresik a lelkészt, vagy a gyülekezet pénztárosát, hogy pénzt kérjenek anyagok beszerzésére osztályuk számára, és az egyetlen válasz, amit kapnak az, hogy „nincs pénzünk”, akkor ez a gyülekezet egy szegénység kultúráját kezd kialakítani. Emlékezzünk arra, hogy Isten meg tudja áldani a gyülekezetet a bevételek megnövekedésével, vagy a kiadások csökkentésével.

Miközben a gyülekezeti tagság többsége hűséges a tízed visszaadásában, nem biztos, hogy a helyzet ugyanaz az adományok területén is. Sok helyen a gyülekezeti tagok megszokták, hogy adományokat adjanak jótékonyági szervezeteknek, de nem adnak olyan adományokat, amelyek tükrözik azokat az áldásokat, amelyeket Istentől nyertek. Az egyik napon egy házaspár hazafelé tartott a gyülekezetből fiatal fiúkkal, amikor a férj megjegyezte, hogy nem tetszett neki a lelkész prédikációja. A feleség is kihasználta az alkalmat, hogy a zene minőségét kritizálja. A fiú, aki látta, hogy édesapja mennyit adakozott, így válaszolt: „többet vártál azért a csekély adományért, amit adakoztál?” A gyülekezet gyakran egyenes arányban adja vissza azt, amit a tagok nyújtottak neki.

Az egy- és az ötvendolláros találkozásának a meséje a valóságot mutatja be sok gyülekezetünkben. Az egydolláros megkérdezte: „Merre jártál, hogy nem láttalak az utóbbi

időben?” Az ötvendolláros nagy büszkén ezt válaszolta: „Bankokban, kaszinókban, jó éttermekben voltam, és időnként külföldön is jártam. És te hol voltál?” „Nos én gyülekezetekben jártam: Adventistában, Baptistában, Presbiteriánusban...” Az egydolláros tovább sorolta a különféle gyülekezeteket. Az ötvendolláros némileg meglepődve ezt mondta: „ne haragudj a tájékozatlanságomért, de mi is az, hogy gyülekezet?”

Amikor egyszer meglátogattam egy gyülekezetet, és az adakozáskosárral hozzám értek, húsz dollárt tettem bele. A diakónus meglepetten nézett rám és megkérdezte, hogy mennyit kérek vissza. Bizonyára sok ideje nem látott ez a diakónus húszdolláros bankjegyet a kosárban. Megfigyeltem, hogy egyes gyülekezetekben a gyülekezeti tagok más intézményeknek adnak adományokat a gyülekezet helyett, és azt tapasztaltam, hogy a lelkészek vajmi keveset tesznek a helyzet megváltoztatásáért.

Gyakorlati lépések

A következő gyakorlati lépések segíthetik gyülekezetedet, hogy a következő istentiszteleten több adomány gyűljön össze. Ezek az elképzelések értékesek lehetnek azon lelkészek számára, akik talán elfelejtették gyakorolni ezeket az elemeket.

1. Válaszd ki a legdinamikusabb személyt a tized és az adományok bejelentésére. Ez nem nagyon történt meg azokban a gyülekezetben, ahol megfordultam. Általában az a legfontosabb kérdés az istentisztelet szervező számára, hogy ki mondja a pásztori imát. (Most nem beszélünk arról, hogy ki prédikáljon). A prédikáló személye után a legnehezebb feladata annak a személynek van, aki adakozásra hív. Csak a hagyomány mondatja ki velünk azt, hogy a pásztori imát mondónak van a legnagyobb kihívása. Természetesen fontos az, hogy valaki értelmes módon vezesse a gyülekezet imáját, de ezt a gyülekezeti tagok közül sokan el tudják végezni.

A tized és az adományok bejelentése sokkal összetettebb feladat és sokkal több adottságot igényel. Nem kell azt feltételeznünk, hogy ez egy olyan egyszerű feladat, amit bárki elvégezhet. Közölni a gyülekezettel, hogy ez a legfontosabb válaszmomentum az istentiszteletben, a gyülekezeti tagok bőkezű adakozásra való motiválása, és annak ismertetése, hogy milyen áldással jár ez a gyülekezetre nézve, nagyobb szakértelmet és hozzáértést kíván, mint egy nyilvános ima elmondása.

Az egyik szombat, abban a gyülekezetben, ahova meghívtak szolgálni, miközben az istentisztelet-szervező kiosztotta a feladatokat a résztvevők között, megerősítette az én részvételemet ezzel a bejelentéssel: „Testvér, te fogsz prédikálni, és tied a befejező ima.” Kíváncsi voltam, kit fog kijelölni az adakozás bejelentésére. Egy testvérré nézett, aki képzett szónoknak látszott és ezt mondta: „Testvér, te mondod a pásztori imát.”

Aztán, miután még néhány dolgot elintézt, végül odafordult egy látszólag szegénylős fiatal testvérnőhöz, és ezt mondta: „Te fogod bejelenteni a tized és az adományok összegyűjtését.”

- Kicsoda? Én? – kérdezte meglepetten. – Mit kell mondanom?

A szervező azt mondta: „Nos, olvasd el Malakiás 3:10-et.

A fiatal testvérnő a tőle telhető legjobbat hozta, de messze volt attól, amilyennek lenni kellett volna. Az ilyen felhívások, amelyek megfelelő felkészülés és helyes motiválás nélkül hangzanak el, ugyanolyan szegényes gyűjtést eredményeznek, mint amilyen gyenge volt a felhívás.

Abban a gyülekezetben, ahol legutóbb, mint lelkész szolgáltam, megpróbáltam kialakítani azt a szokást, hogy megköszönjük mindenkinek a szolgálatát, aki az istentiszteleten szolgált. Kimondottan szerettem kifejezni nagyrabecsülésemet azok irányába, akik különféle fontos tevékenységeket dolgoztak ki a gyülekezetben. Megtanítottam az istentisztelet-szervezőt, hogy mindig a legjobb beszédkésztséggel megáldott embert jelölje az adományok bejelentésére. Időnként megkérdeztem a szolgálattelvőket, hogy biztonságban érzik magukat és nyugodtak abban a szolgálatban, amit végeznek. Gyakran tanítom őket arra, hogy mit mondjanak akkor, amikor a bejelentést megteszik. A szószéki szolgálatok koordinátorának oda kell figyelni ezekre, függetlenül a gyülekezet nagyságától.

Amikor meglátogattam egy gyülekezetet, csalódottan láttam, ahogy egy felkészületlen és motiválatlan testvér bejelenti az adományokat. Ennek eredményeként a résztvevők kevesebb mint 10 százaléka adakozott. Amikor a diakónusok előrejöttek a hálaimára, az adakozási kosarak majdnem üresek voltak. Valami arra ösztönzött, hogy javítsak a helyzeten, és ezt mondtam a gyülekezetnek: „Tudatában vagytok annak, hogy Isten tiszteletére jöttetek el erre a helyre? Tudjátok-e azt, hogy az istentisztelet nagyon fontos része az adakozás? Tudjátok-e, hogy milyen segítséget jelentenek ezek az adományok a gyülekezet és az evangélium hirdetése számára? Nem tudom, hogy a diakónusok talán túl gyorsan haladtak el mellettetek a kosárral ahhoz, hogy mindenkinek lehetősége lett volna elhelyezni adományát, de nem maradhattok ki az áldásból. Most felkérem a zongoristát, hogy játssza újra a zeneszámot, és a diakónusokat, hogy sokkal lassabban haladjanak el a sorok között, miközben mindenkinek a kezébe adják a kosarat, hogy így mindenkinek lehetősége legyen az istentiszteletre.” Néhány perc múlva a diakónusok túlsorduló kosarakkal tértek vissza. Vajon ez a gyülekezet alkalmatlan vezetését tükrözi?

A legjobb beszédképességgel megáldott testvér kiválasztása és kiképzése nemcsak az istentiszteletet teszi sokkal dinamikusabbá és vonzóbbá, hanem nagyobb motiválást is biztosít az adakozásra. Hiszem azt, hogy ez az eljárás végleg kiszorítja azokat a monoton felolvasásokat, amelyeket hagyományosan elviselünk minden istentiszteleten, és lehetőséget ad az olyan bizonyágtevésekre és bejelentésekre, amelyek sokkal természetesebbek és mesterkéletlenebbek.

2. *A szószéki szolgálattelvőknek példát kell mutatni az adakozásban.* Ez nem történik meg minden gyülekezetben. Egyszer egy diakónus a szószéknél kezdte az adományok összegyűjtését. A bejelentő testvér bőkezű adakozásra buzdította a gyülekezetet, de ő maga nem adott semmit. A csalódott diakónus fejfel fordította a kosarat, a másik kezével egy „negatív” jelet intett és ezt mondta: „Ma a szószéken senki sem adakozott.” Micsoda szégyen azoknak a szolgálattelvőknek.

A gyülekezet a vezetés visszatükröződése. Amikor a szolgálattelvők nem vesznek részt az adakozásban, a gyülekezet követi példájukat. Azokban a gyülekezetekben, ahol lelkészként szolgáltam, megkérdeztem a szolgálatban résztvevőket, hogy mindegyikük elhozta-e az adományát. Mindig volt valaki, aki azt mondta: „Ó lelkész, én elfelejtettem.” Ezt szoktam mondani: „Nem baj, adok én öt dollárt neked. Add be az adakozásba, de ne felejtsd el, naplemenete után visszaadni.”

Csak két, vagy három szombaton kellett ezt megtennem. A szolgálattelvők nagyon hamar megtanulták, hogy készítsék el adományaikat. Rövid időn belül kialakult az a szokás, hogy azoknak, akik szószéki szolgálatot végeznek, adakozniuk kell. Egy nap az egyik testvér azt

mondta nekem: „Én nem értek egyet ezzel. Én terv szerint adakozok, és nekem havi adakozási tervem van.”

- Rendben – válaszoltam – ha minden gyülekezeti tagnak havi adakozási terve lenne, bizonyára a gyülekezetnek nem lennének anyagi gondjai. De a gyülekezetből ki tudja, hogy te havi adakozó vagy? Csak a pénztáros és te. Nos, maradj továbbra is havi adakozó, de nem tudnál egy extra adományt adni mindig, amikor a szószékre mész? Így hozzájárulhatsz ahhoz, hogy előmozdítsuk a gyülekezeti tagok részvételét az adakozásban, és senki nem vonja le azt a következtetést, hogy te nem válaszolsz a felhívásra, és nem veszed ki a részed, ha azt látják, hogy te nem adakozol az istentiszteleten.”

Ezt válaszolta: „Rendben lelkész, ha ez segíti a testvéreket az adakozásban, minden szombaton, amikor a szószékre megyek, extra adományt adok, de arra kérek, hogy ne hívj minden szombaton a szószékre.”

3. *Képezd ki gyülekezeted diakónusait.* Érezhető lesz az egész istentiszteleten, ha képzett diakónusaid vannak. Az egyik gyülekezetben voltam, amikor az adakozás idején a diakónus odajött hozzám, a kezembe helyezte a kosarat, és amikor elhelyeztem az adományt, rám mosolygott és udvariasan ezt mondta: „köszönöm”. Ilyet eddig nem láttam és hallottam. Annyira meghatott, és én annyira boldog voltam, hogy majdnem visszakerem a kosarat, hogy még tegyek bele. Itt van néhány javaslat, amelyek hasznosak voltak a szolgálatomban.

- a. *Jelöld a legbarátságosabb diakónusokat az adományok összegyűjtésére.* Egyes diakónusok szégyenlősek. Ők nagyon jók a gyülekezet ajtajának nyitására és becsukására, a lámpák fel és lekapcsolására, de nem a személyes kapcsolatokra vagy az adományok összegyűjtésére. Egyes diakónusok nem barátságosak, amikor az adományokat összegyűjtik, vagy túl komornak és tartózkodónak tűnnek, mintha összetűzésben lennének házastársukkal, vagy citromlében keresztelkedtek volna meg. Olyan diakónusokat jelölj erre a feladatra, akik alkalmasak rá. A diakónusok a gyülekezet képeslapjai, akiket gondosan kell kiválasztani és útbaigazítani.
- b. *Tanítsd meg a diakónusokat, hogy helyezték az adománykosarat a jelenlevők kezébe.* Ez pozitívan hat, mivel a gyülekezeti tagok érzékelik, hogy mikor üres, és mikor van tele. Valami lelki dolog történik, amikor egy gyülekezeti tag saját kezébe veszi a kosarat. Ez arra bátorítja az embert, hogy ezt mondja: „Uram, itt vagyok, hogy imádjalak téged, és itt van annak az áldásnak egy része, amelyet adtál nekem.” Ez csodálatos. Amikor a kosár egy másik kézbe megy, az a személy is elmondja: „Uram, én is itt vagyok, hogy imádjalak téged, de ma nem hoztam semmit.” Milyen szomorú imádat! De milyen hatalmas motiváció, hogy készüljek a következő alkalomra!
- c. *Használd megfelelő adomány kosarat.* Egyes gyülekezetekben, ahol az alkalomhoz illően öltözött és képzett diakónusok szolgálnak, az adománykosarak nem tűnnek alkalomhoz illőnek – egyesek túl kicsik, mások meg régiek és elhasználtak voltak. Az egyik gyülekezetben olyanok voltak, mint a desszertes tányérok. Túl kicsik voltak, és az az önkéntelen gondolat támadt bennem, hogy csak akkorák, mint a vezetők látása. Azon gondolkoztam, hogy hogyan adakozhatnak a gyülekezeti tagok bőkezűen, ahol nincs elegendő hely az adományaiknak, és ahol senki sem látja azt, hogy a mennyi gyűlt össze, és ahol a gyülekezeti tagoknak attól kell félni, hogy véletlenül elejtik a kosarat, amikor kezükbe veszik? Egy egyszerű gyakorlatias példát láttam egyes gyülekezetekben, ahol a kosarat bársony anyaggal borították, egy rugalmas kör alakú nyílással.
- d. *Szervezzetek szép istentiszteleti szolgálatokat.* A diakónusokat ki kell képezni az istentiszteleti rendre. Szervezzétek meg a bevonulásukat, és a helyet, ahol szolgálni fognak. Minden adományt be kell gyűjteni, a szószéken szolgálókkal kezdődően, ami

követendő példaként szolgál a gyülekezeti tagok számára. Az adományok begyűjtése alatt a diakónusnak nem kell gépiesnek vagy lassúnak lenni. Elegendő diakónust kell kijelölni, hogy mindenkihez hamar eljussanak, beleértve a folyosót és a melléktermeket is.

- e. *Alkalmazzunk megfelelő zenét.* Egyes gyülekezetekben évek óta ugyanazt az adakozási éneket éneklik, és ez már nem érinti a résztvevők szívét. Megfelelő éneket, vagy zenét játszunk, amely felkészíti a szíveket a szolgálatnak eme ünnepélyes pillanatára. A résztvevőkért és az adományok felhasználásáért mondott imának is adjunk helyet.

Egy dolog biztos: amikor odafigyelünk az istentisztelet specifikus részleteire, és amikor a vezető odafigyel az istentisztelet szebbé tételére, a gyülekezeti tagok sokkal pozitívabban válaszolnak a felhívásokra, és azt érzik, hogy ők lényeges részei az istentiszteletnek és a gyülekezet missziójának.

Növeljük tízszeresére az adományokat

Évente legkevesebb két olyan alkalom van, amikor ez a pénzügyi csoda megtörténik, és ezek közül az egyik a gyülekezet évfordulója. Tudod mikor ünnepli a gyülekezet az évfordulóját? Amikor felteszem ezt a kérdést lelkészértekezleteken, a legtöbb lelkész bevallja, hogy nem tudja. Az a néhány, aki tudja, bevallja, hogy nem terveznek semmilyen különleges programot erre a napra.

Amikor egy új gyülekezetbe megyek, az első dolog, amit meg szoktam kérdezni, hogy mikor van ennek a gyülekezetnek az évfordulója. Az egyik gyülekezetben senki sem tudta a dátumot. Még az idősebb tagokat is megkérdeztem, de nem jártam sikerrel. Ekkor ezt mondtam: „Senki sem tudja a gyülekezet évfordulójának napját? Rendben. Én, aki csak most érkeztem közétek, mint a lelkészetek, tudom a dátumot.”

A gyülekezeti tagok ezt kérdezik: „Te tudod a dátumot? Akkor mond meg nekünk is.”

Így válaszolok: „Augusztus első szombatja.”

A gyülekezeti tagokat lenyűgözi a tájékozottságom. Tulajdonképpen én sem tudom a dátumot, de egy olyan helyen, ahol senki sem tudja, a legjobb dolog, amit egy frissen érkezett lelkész tehet, hogy létrehoz egy ilyen dátumot. Természetesen később megvallottam a gyülekezeti tagoknak a bűnömet, igazolva fortélyomat azzal, hogy mivel senki sem tudta, muszáj volt kitalálnom egyet. Még ma is azon a napon ünnepli az a gyülekezet az évfordulóját.

Minden gyülekezetnek tudnia kell, és meg kell ünnepelnie az évfordulóját. Ez egy olyan alkalommá válhat, amikor a gyülekezeti tagokat Isten iránti mélyebb elkötelezettségre motiválhatjuk, és arra ösztönözhetjük, hogy különleges adományokat adjanak. Mindig megpróbáltam időben értesíteni a gyülekezetet erről az eseményről, és elmondom, hogy egy különleges istentiszteletünk lesz, különleges vendégekkel és egy szép programmal. A gyülekezet vezetőivel egy gyönyörű lelki ünnepséget szervezünk az egész szombatra, amit egy kellemes közösségi programmal zárunk. Általában előre elkészítek és kiosztok borítékokat a következő felirattal: „Gyülekezetem születésnap ajándéka.” Így motiválom a gyülekezeti tagokat arra, hogy különleges adományokat készítsenek erre az alkalomra. Elmagyarázom, hogy ez nem egy olyan nap, amikor hagyományos adományokat adunk; arra hívok mindenkit, hogy egy jelentősebb adománnyal készüljenek, amely kifejezi a gyülekezetük iránti szeretetüket és hálájukat.

A gyülekezeti tagokat emlékeztetem arra, hogy egy születésnapon senki sem ad jelentéktelen ajándékot. Ezt azzal szemléltetem, hogy elmondom, hogy amikor a felségem ünnepli születésnapját, mindig megpróbálok egy rendkívüli ajándékot készíteni neki, természetesen, amit a pénztárcám megenged azért, hogy kifejezzem az iránta való szeretetemet. Nem adok neki egy vagy öt dollárt a születésnapjára, mert hiszem, hogy ő többet érdemel. Akkor miért gondolkodunk másképpen akkor, amikor a gyülekezet születésnapját ünnepeljük? Megmagyarázom gyülekezeti tagjaimnak, hogy az ajándékuk tükröznie kell azt, amit a gyülekezet nekik és családjuknak jelent.

A gyülekezet születésnapján a tagok valami különlegeset éreznek a levegőben. Örülnek a részleteiben jól megszervezett vonzó programnak. Tudom, hogy ha egy ünnep részleteit gyengén dolgozom ki, a gyülekezeti tagok ennek megfelelő választ adnak majd az adakozás idején. Szép nagy ajándékdobozokat készítünk, amelyekbe a gyülekezeti tagok elhelyezhetik adományaikat. Ezen a napon a diakónusok nem úgy gyűjtik be az adományokat, mint máskor, mert a hála nem egy olyan dolog, ami után megyünk, hanem olyan, amit elhozunk. Motiválja a gyülekezeti tagokat az, hogy előrejönnek, ki-ki a maga borítékjával, hogy elhelyezzék hálaadományukat ezekben a különleges adomány dobozokban.

És aztán, amikor a pénztárosok megszámlolják az adományokat az istentisztelet után, jön a meglepetés. Ha egyéb szombatokon az adományok összege háromezer dollár, ezen az évfordulós ünnepségen eléri a harminc ezret. Szomorú, hogy gyülekezetek anyagi gondokkal küzdenek és nem ünneplik meg ezt a különleges napot.

A második ilyen alkalom, amikor hasonló adományokat gyűjthetünk, a karácsony. Erre az alkalomra egy másik borítékot készítünk, a következő felirattal: „Karácsonyi ajándékom a gyülekezetemnek.” Majdnem minden kultúrában ajándékokat adnak egymásnak ebből az alkalomból a szeretet és a kedvesség kifejezéséért. A szülők megajándékozzák gyermekeiket, a párok és a barátok pedig egymásnak adnak ajándékot. De miért ne adnánk egy különleges ajándékot a gyülekezetnek? Év végén általában nagyobb az emberek ajándékozási kedve. Ne menjünk el e mellett a lehetőség mellett, hogy a gyülekezeti tagokat bőkezű adakozásra motiváljuk az ilyen különleges alkalmakkor.

Ellen G. White ezt mondja erről: „Istennek tetszene, ha karácsonykor minden gyülekezetben lenne karácsonyfa, amelyre kis és nagy ajándékokat helyeznénk el az imádság háza számára.” Ennek alapján egy gyönyörű karácsonyfát állítunk fel a szószék mellett az ünnepi időszak kezdetén. Ez a gyülekezeti tagokat hétről-hétre vizuálisan emlékezteti a közelgő lelki eseményre. Aztán egy különleges szolgálatot tervezünk karácsony szombatjára. Az adakozási időben meghívunk minden gyülekezeti tagot, hogy személyesen jöjjenek előre borítékaikkal és helyezzék el a fán. A gyülekezeti tagok ezt örömmel és mélyszégyen hálával szokták tenni.

És most is, amikor az istentisztelet végén a pénztárosok megszámlolják az adományokat, jön a kellemes meglepetés! Ha egyéb szombatokon az adományok összege háromezer dollár, ezen az évfordulós ünnepségen eléri a harminc ezret – semmivel sem kevesebb, mint tízszerese egy átlagos szombati adománynak. A gyülekezet pénztárosa nagyon izgalomba szokott jönni és ezt szokta mondani: „Lelkésztestvérem, ez csodálatos! Kérlek, rendez több ünnepséget a gyülekezetben!” Tudom, hogy a Hetednapos Adventista Egyház nem így működik, és nem ez a lelkiület vezeti a gyülekezeti programjainkat, de sokszor megkérdem magamtól: „Miért nem értékeli sok lelkész ezeket a nagyszerű lehetőségeket, hogy összegyűjtsék a szükséges pénzalapokat programjaik megvalósításához?”

Egy lelkész szolgálatának a kiértékelésekor, néhány fontos kérdés automatikusan megfogalmazódik bennem: „*A gyülekezeti tagok értékelik-e a lelkész prédikációs szolgálatát? Kapnak-e a gyülekezeti tagok képzést, felszerelést és motiválást ahhoz, hogy olyan különleges szolgálatokat megvalósítsanak, amelyek lelki ajándékaiknak megfelelnek? Részesülnek-e a gyülekezeti tagok rendszeres pásztori látogatásban? Olyan vezető-e a lelkész, aki jó kapcsolatot tart fenn gyülekezeti tagjaival, és szorosan együttműködik-e a laikus vezetőkkel? Anyagilag egészséges-e a gyülekezet?* Isten minden lelkészt arra hív, hogy tudatosan figyeljen a lelkészi élet eme fontos részleteire.

Olyan gyülekezeti tagokkal, akik hűségesek Istenhez, a vezetők által helyesen kezelt anyagi eszközökkel, jól megszervezett és végrehajtott adakozási lehetőségek biztosításával, a gyülekezet növekedéséhez szükséges eszközök birtokában, egy pénzügyileg egészséges gyülekezetnek örvendhetsz.